

Ann
Cleeves

HOLLÓFEKETE

NEXT21

Budapest, 2021

Első fejezet

Újév napja, egy óra húsz. Magnus a kandallópárkányon álló kerek óráról, az anyja órájáról olvasta le az időt. A sarokban a holló korrogott és kotyolt álmában a fonott kalitkában. Magnus várt. A szobát már előkészítette a vendégeknek, a kandallót megpakolta tőzeggel, kikészített az asztalra egy üveg whiskyt és egy kis gyömbéres süteményt, amit a Safewayben vett, amikor legutóbb Lerwickben járt. Érezte, hogy el-elnyomja a buzgóság, de nem mert lefeküdni, hátha beköszön valaki. Ha látják, hogy ég bent a lámpa, talán betérnek hozzá nagy nevetve, hogy kapatosan történeteket meséljenek. Nyolc éve nem kívánt neki senki boldog új évet, ő mindenesetre várta, hátha majd most.

Kint néma csend volt. Nem hallatszott szél. Shetlandon megdöbbenést váltott ki, ha nem fújt a szél. Az ember csak hegyezte a fülét, és nem értette, mi hiányzik. Aznap korábban esett némi porhó, amit aztán szürkületre csillogó jégréteg borított, és még sötétedés után is gyémántként sziporkázott, amikor ráesett a világítótorony fénycsíkja. Magnus már csak a hideg miatt is ebben a helyiségben maradt. A hálóban vastag jégkéreg fagyott belülről az ablakra, hideg és nyirkos volt az ágynemű.

Elaludhatott. Ha ébren lett volna, hallja, ahogy jönnek, mert nem mondhatni, hogy csendben érkeztek volna. Nem meglepni akarták. Hallotta volna a nevetésüket és a botladozásukat, látta volna a függöny nélküli ablakból, ahogy az elem-lámpájukat lengetik. Arra ébredt, hogy verik az ajtót. Felriadt, és azt még tudta, hogy rosszat álmodott, de a részletekre már nem emlékezett.

– Tessék! – kiabált ki. – Tessék, tessék csak! – Merev, fájó tagokkal feltápáskodott. Már biztosan a zárt tornácon vannak. Hallotta a suttogásukat.

Nyílt az ajtó, betódult rajta a fagyos levegő és a két fiatal lány, akik egzotikus madaraknak néztek ki a feltűnő, színes ruhájukban. Magnus látta rajtuk, hogy részegek. Egymást támogatva megálltak. Nem ehhez az időjáráshoz öltöztek; ki volt pirulva az arcuk, és úgy sugárzott belőlük az egészség, mint a meleg. Az egyik szőke volt, a másik sötét hajú. A szőke volt a csinosabb, puha és gömbölyű, Magnus először mégis a másikat nézte meg, fekete hajában a világító kék csíkokat. Nagyon szerette volna megérinteni a haját, de volt annyi esze, hogy ne nyúljon hozzá. Csak elijesztette volna őket.

– Tessék csak – ismételte, jóllehet a lányok már bejöttek. Most biztosan ostoba vénembernek hiszik, aki ugyanazt az értelmetlenséget hajtogatja. Mindig kinevették. Azt mondták rá, hogy nehéz felfogású, és talán igazuk is volt. Mosoly terült szét az arcán, és az anyja szavait hallotta a fejében. *Töröld már le azt a bárgyú vigyort a képedről! Azt akarod, hogy higagyúbbnak nézzenek, mint amilyen vagy?*

A lányok kuncogva beljebb léptek. Magnus becsukta mögöttük a megvetemedett külső ajtót, ami a tornácra vezetett, és azt is, amelyik a házba. Nem akarta, hogy bejöjjön a hideg, és félt, hogy elmenekülnek a vendégei. Alig hitte, hogy ilyen szépséges teremtmények érkeztek hozzá.

– Üljetek le! – mondta. Rendes székéből csak egy volt, de az asztalnál két olyan is állt, amit rönkfából ácsolt a bácsikája, ezeket húzta ki nekik. – Igyatok velem az új évre!

A lányok izgatottan kuncogtak, és leültek. A hajukban színes csatok csillogtak, prémből, bársonyból, selyemből volt a ruhájuk. A szőke lány bőr bokacsizmáját ezüst csatok meg kis láncok díszítették, és úgy fénylett, mint a nedves szurok.

A sarka magas, az orra hegyes volt. Magnus még sose látott ilyen lábbelit, és egy pillanatig le sem tudta venni róla a szemét. A sötét hajú lány piros cipőt viselt.

– Nem ismerlek benneteket, he? – kérdezte az asztal végéből, ahol állt, bár ahogy jobban megnézte őket, rájött, hogy látta már őket elmenni a ház előtt. Ügyelt rá, hogy lassan, érthetően beszéljen. Néha érthetetlenül hadart. Furcsán hangzottak a fülének a szavak, mintha a holló korrogna. Megtanított neki néhány szót. Olykor hetek is elteltek úgy, hogy nem akadt más, akihez szólhatott volna. Megpróbálkozott még egy mondattal: – Honnan jöttetek?

– Lerwickből. – A szőke lánynak hátra kellett hajtania a fejét az alacsony széken, hogy ránézhesen. Magnus látta a nyelvét és rózsaszínű torkát. A szőke lány felsője elvált a szoknyája korcától, csíkban kilátszott alatta a köldöke és a bőre, ami ugyanolyan selymes volt, mint a blúz anyaga. – A Hogmanayen* voltunk. Elhoztak minket az elágazásig. Mentünk hazafelé, és láttuk, hogy ég a lámpája.

– Akkor iszunk egyet, ugye? – kérdezte Magnus mohón. A sötét hajú lányra nézett, aki viszont a szobát bámulta, lassan járatta körbe a szemét, mindent alaposan megszemlélte, miközben megint a szőke válaszolt.

– Hoztunk magunkkal – mondta. Elővett egy üveget a szőttes válltászkából, amit a térdén szorongatott. Dugó állt ki belőle, és háromnegyedig volt. Magnus fehérbornak nézte, de tulajdonképpen nem volt benne biztos. Sosem ivott még bort. A szőke lány a hegyes, fehér fogaival húzta ki a dugót. Magnus elszörnyedt. Amikor megértette, mire készül a lány, rá akart kiabálni, hogy ne tegye. Elképzelte, amint tövestül kifordul-

---

* Az év utolsó napja scots nyelven, illetve az akkor tartott mulatság. *(A fordító megjegyzése)*

nak a fogai. Illett volna felajánlania, hogy majd ő kinyitja neki. Úgy lett volna udvarias. Ehelyett csak nézte megbűvölve. A lány az üvegből ivott, a kezével megtörülte a száját, aztán a barátnőjének nyújtotta az üveget. Magnus a whiskysüvegért nyúlt. Remegett a keze, és ki is lötytyentett néhány cseppet a viaszos vászon asztalterítőre, amikor töltött magának. Felemelte a poharát, a sötét hajú lány meg hozzákoccintotta a borosüveget. Keskeny szeme volt. A szemhéját kékre meg szürkére festette, és feketével kihúzta.

– Én Sally vagyok – mondta a szőke lány. Nem tudott hallgatni, mint a sötét hajú. Az a lármás fajta, döntötte el magában Magnus. Fecsegés, zene. – Sally Henry.

– Henry – ismételte meg Magnus. A név ismerősen hangzott, bár nem tudta hová tenni. Berozsdállt az agya. Sosem vágott az esze, de most kifejezetten megerőltetőnek találta, hogy gondolkodnia kell. Mintha sűrű tengeri ködön át nézne. Felsejlettek előtte formák és homályos gondolatok, de neheze ésett összpontosítani. – Hol laksz?

– A földnyelv végén lévő házban – válaszolta a szőke lány. – Az iskola mellett.

– A tanítónő lánya vagy.

Most már tudta, hová tegye. Alacsony nő volt az anyja. Valamilyik északi szigetre való. Unstra. Talán Yellre. Egy Bressay-ról való férfi vette el, aki a Shetland-szigeteki önkormányzatnál dolgozott. Magnus megfigyelte, hogy egy nagy, négykerék-meghajtású kocsival jár.

– Igen – mondta a szőke, és felsóhajtott.

– És te? – kérdezte a sötét hajú lánytól, aki jobban érdekelte, olyannyira, hogy folyton visszavándorolt rá a tekintete. – Tégedet hogy hívnak?

– Catherine Ross – felelte a lány. Először szólalt meg. Mély hangja volt a fiatal korához képest. Mély és selymes. Mint

a fekete melaszos cukorszirup. Magnus egy pillanatra meg-
feledkezett arról, hol van, és az anyját látta, ahogy cukorsziru-
pot csurgat a gyömbéres sütemény tésztájába, végül megfor-
gatja a kanalat a lábas fölött, hogy ne folyjon le róla a ragacsos
massza, és odanyújtja neki, hogy lenyalhassa. Most is meg-
nyalta a száját, de elszégyellte magát, amikor észrevette, hogy
Catherine őt bámulja. Még csak nem is pislogott.

– Te nem idevalósi vagy. – Magnus hallotta a beszédén.
– Angol vagy?

– Egy éve itt lakom.

– Barátnők vagytok? – Nem mintha tudta volna, mit je-
lent a barátság. Volt neki valaha is barátja? Elgondolkodott
rajta. – Barátnők. Igaz-e?

– Persze hogy barátnők vagyunk – válaszolta Sally. – Leg-
jobb barátnők. – Erre megint kipukkadt belőlük a nevetés,
egymásnak adogatták az üveget, és ahogy hátrahajtott fejjel
ittak, krétafehéren világított a nyakuk az asztal fölött lógó
csupasz villanykörte fényében.

Második fejezet

Öt perc múlva éjfél. Lerwickben a piactéri kereszt körül és a szomszédos utcákban hullámozott a tömeg. Mindenki megitta már a magáét, de nem annyit, hogy verekedjenek, csak ellazultak, és beleolvadtak a táncoló, tivornyázó sokadalomba. Sally arra gondolt, hogy igazán eljöhetett volna az apja. Akár még jól is érezhette volna magát. Hogmanay Shetlandon. Végtére is ez nem New York, igaz? Meg nem is London. Mi történhetne? Majdnem mindenkit ismert, aki itt volt.

A talpában érezte a basszus dum-dumját, felkúszott a lábán, és a feje körül örvénylett; nem jött rá, honnan hallatszik a zene, de a ritmusára mozgott, ahogy mindenki más. Éjfélkor aztán megszólaltak a harangok meg az *Auld Lang Syne*,* és összelellezett a körülötte állókkal. Azon kapta magát, hogy csokolózik egy pasival, aztán egy világos pillanatában ráébredt, hogy a matektanár az az Andersonból, aki jobban kiütötte magát, mint ő.

Később nem fog emlékezni rá, hogy mi történt ezután. Nem pontosan, és nem időrendben. Észrevette Robert Isbistert, a The Lounge nevű bár előtt állt, mint egy nagy mackó, kezében piros sörösdobozzal, és a mulatozókat nézte. Lehet, hogy Sally éppen őt kereste. Látta magát, ahogy a zene ütemére ringó csípővel odaballag, szinte odatáncol hozzá. Megállt a férfi előtt, nem szólt hozzá, mégis flörtölt vele. Mert bizony flörtölt vele, ebben egészen biztos volt. Hát nem Robert csuklójára tette a kezét? És úgy cirógatta a karján a puha, arany szőrszálakat,

---

* Robert Burns skót költő verse, amelyet szilveszterkor az óév búcsúztatására énekelnek. (*A fordító megjegyzése*)

mintha egy állatot simogatna? Józanul biztosan nem merte volna. Oda se mert volna menni hozzá, bár hetek óta ábrándozott róla, részletekbe menően elképzelte. Robert a könyökéig feltúrta az ingét, pedig hideg volt, és a karórája mellett arany karkötőt is viselt. Sally erre emlékezett. Megragadt a fejében. Lehet, hogy nem arany volt, de ki tudhatta azt Robert Isbisternél?

Aztán megjelent mellette Catherine azzal, hogy megszervezte a hazautat, legalább a ravenwicki elágazásig elviszik őket. Sally még maradt volna, de Catherine nyilván jobb belátásra bírta, mert aztán egy autó hátsó ülésén találta magát. Ez is olyan volt, mint ahogy ábrándozás közben elképzelte, mert hirtelen Robert is ott volt, és olyan közel ült hozzá, hogy érezte, amint a férfi lába az ő lábának nyomódik, és csupasz alkarja az ő tarkójához simul. Érezte a sörszagot a leheletén. Felkavarodott tőle a gyomra, de tudta, hogy most nem dobhatja ki a taccsot. Robert Isbister előtt semmiképp.

Egy másik pár is bepréselődött melljük a hátsó ülésre. Sallynek úgy rémlett, mindkettőjüket ismerte. A fiú a fő sziget déli részéről származott, és Aberdeenben járt főiskolára. A lány? Ő Lerwickben maradt, és a Gilbert Bain kórházban dolgozott ápolónőként. Falták egymást. A lány volt alul, a fiú rajta feküdt, a száját, a nyakát, a fülcimpáját harapdálta, aztán nagyra tátotta a száját, mintha apránként fel akarná falni. Amikor Sally visszafordult Roberthez, a férfi megcsókolta, de lassan és gyengéden. Sally egyáltalán nem azt érezte, hogy most meg fogják enni, mint a farkas Piroskát.

Abból a fiúból, aki vezetett, nem sok látszott. Sally közvetlenül a vezetőülés mögött ült, és csak egy fejet meg egy kabátba bújtatott vállat látott. A sofőr nem szólt senkihez, se Sallyhez, se Catherine-hez, aki mellette ült. Talán nem örült neki, hogy haza kell fuvaroznia őket. Sally udvariasságból

beszélgetni akart vele, de Robert újra megcsókolta, és ezzel elvonta a figyelmét. A kocsiban nem szólt zene, nem hallatszott semmilyen zaj, csak a motor köhögős hangja meg a mellettük ölelkező pár nyálás cuppogása.

– Állj! – Ez Catherine volt. Nem emelt hangon mondta, de abban a csendben mindenkit váratlanul ért. Angol akcentusa sértette Sally fülét. – Itt állj meg! Sally meg én kiszállunk. Hacsak nem akarsz levinni minket az iskoláig.

– Na még mit nem. – A főiskolás kis időre elszakadt az ápolónőtől. – Már így is késünk a buliból.

– Gyertek velünk! – mondta Robert. – Gyertek el velünk a buliba!

A csábító ajánlatot Sallynek címezte, mégis Catherine reagált rá.

– Nem lehet. Sally elvileg most nálunk van. Nem engedték be a városba. Ha nem megy haza nemsokára, keresni fogják a szülei.

Sally zokon vette, hogy Catherine helyette beszél, de persze igaza volt. Most igazán nem bukkhat le. Az anyja tombolna, ha megtudná, hol járt. Az apjával lehetett beszélni, de az anyja nem volt normális. Megtört a varázs, visszazökkent a való világba. Kibontakozott Robert öleléséből, átmászott rajta, és kiszállt a kocsiból. Olyan hideg volt, hogy elakadt tőle a lélegzete, forgott vele a világ, és eufóriát érzett, mintha megint ivott volna. Álltak egymás mellett Catherine-nel, és a távolodó kocsi lámpáit nézték.

– Szemetek! – mondta Catherine olyan dühvel, hogy Sally arra gondolt, történhetett valami közte és az autót vezető fiú között. – Igazán elvihettek volna minket. – Kotorászott a zsebében, elővett egy vékony elemlámpát, és megvilágította maguk előtt az utat. Jellemző. Catherine mindig mindenre fel volt készülve.

– De azért jó buli volt! – Sally arcán érzélgős mosoly terült szét. – Kurva jó buli. – Ahogy a vállára vetette a táskáját, valami kemény tárgy ütődött a csípőjének. Egy üveg bort húzott elő belőle, fel volt bontva és dugóval bedugaszolva. Hogy került oda? Még ködös emlékei sem voltak róla. Megmutatta Catherine-nek, hátha jobb kedvre derül tőle. – Ide nézz! Ezzel gyorsabban hazaérünk.

Kuncogtak, és botladozva elindultak a jeges úton.

A fényes négyszög mintha a semmiből bukkant volna elő, meglepte őket.

– Hol a szarban vagyunk? Még nem érhattünk haza. – Catherine most először látszott idegesnek, elbizonytalanodott, nem tudta, hol járnak.

– Az Hillhead. A ház a domb tetején.

– Lakik ott valaki? Azt hittem, üres.

– Egy öregemberé – mondta Sally. – Magnus Taitnek hívják. Állítólag bolond. Remete. Mindig a lelkünkre kötötték, hogy ne álljunk szóba vele.

Catherine most már nem félt. Vagy csak nem akarta mutatni.

– Ott van egyedül. Látogassuk meg, és kívánjunk neki boldog új évet!

– Mondtam már. Bolond.

– Félsz tőle – mondta Catherine szinte suttogva.

Igen, teljesen be vagyok szarva, csak nem tudom, miért.

– Hagyjál már!

– Nem mersz bemenni hozzá. – Catherine benyúlt Sally táskájába az üvegért. Meghúzta, visszanyomta bele a dugót, majd Sallynek nyújtotta.

Sally toppantott, jelezve, micsoda hülyeség ott ácsorogniuk a hidegben.

– Menjünk már haza! Keresni fognak a szüleim.

– Majd azt mondjuk, hogy beköszöntünk a szomszédokhoz. Gyerünk. Menj be!

– Egyedül nem megyek.

– Jól van. Akkor menjünk be mind a ketten! – Sally nem tudta eldönteni, hogy Catherine az elejétől fogva ezt akarta-e, vagy csak olyan helyzetbe manőverezte magát, amiből nem tudott úgy kijönni, hogy ne sérüljön a büszkesége.

A ház beljebb állt az úttól. Nem vezetett hozzá rendes ösvény. Ahogy közeledtek, Catherine ráirányította az elemclámpáját. A fény szürke palatetőre esett, aztán a tornác mellett egy tűzegrakásra. Érezték a kéményből felszálló füst szagát. A tornác ajtajának zöld festéke pikkelyekben hámlott a csupasz deszkáról.

– Akkor rajta! – mondta Catherine. – Kopogj be!

Sally óvatosan megütögette az ajtót.

– Lehet, hogy már lefeküdt, csak égve hagyta a villanyt.

– Nem feküdt le. Látom. – Catherine belépett a tornácra, és öklével megveregette a belső ajtót. *Milyen vad* – gondolta Sally. Nem tudja, mibe mászik bele. Őrület ez az egész. Sally a legszívesebben hazafutott volna az unalmas, földhözragadt szüleihez, de mire megmozdulhatott volna, bentről zaj hallatszott, Catherine benyitott az ajtón, betódultak rajta, és vakon pislogtak a hirtelen támadt világosságban.

Az öregember elindult feléjük. Sally tudta, hogy illetlenség megbámulni, de nem bírta levenni róla a szemét. Eddig csak messziről látta. Az anyja, aki rendszerint jóindulatúan viszonyult az idősebb szomszédokhoz, és általában jó keresztényhez illően felajánlotta, hogy bevásárol, húslevest főz és süteményt süt nekik, Magnus Taittel került minden kapcsolatot. Ha a férfi kint volt a ház előtt, az anyja megszorította a lépteit. „Tilos oda menni – figyelmeztette az anyja, amikor Sally gyerek volt. – Undok bácsi. Kislányoknak nem biztonságos

az a hely.” Sally fantáziáját ezért erősen foglalkoztatta a ház és környéke. Mindig odalesett, amikor a városba ment, vagy onnan jött. Volt, hogy az öregember a birkái fölé hajolt, amikor nyírta őket, vagy kirajzolódott az alakja a nap előtt, ahogy az utat kémlelte a háza előtt állva. Most, hogy Sally ilyen közelről látta, az az érzése támadt, hogy egy mese szereplőjével találta magát szemtől szemben.

Az öregember visszabámult rá, és Sally arra gondolt, hogy tényleg úgy néz ki, mint aki egy mesekönyvből lépett elő. Mint egy troll, jutott eszébe hirtelen. Pont úgy nézett ki a vaskos lábával és a tömzsi testével, enyhén púpos hátával, a pengevékony szájában összetorlódott, sárga fogaival. Sally sosem szerette a kiskecske és a troll meséjét. Kicsi korában rettegett, ha át kellett mennie a patak fölött a házukhoz vezető hídon. Elképzelte az alatta lakó trollt, akinek tűzpiros a szeme, és meghajlik a háta, ahogy neki akar támadni. Most kíváncsi volt, magával hozta-e Catherine a kameráját. Jól mutatna filmen az öregember.

Magnus a lányokat nézte hurutos szemével, de mintha nem látta volna őket rendesen.

– Tessék – mondta mosolyogva. – Tessék csak.

Sally azon kapta magát, hogy megered a nyelve. Ez olyankor fordult elő, ha ideges volt. Dőlt belőle a szó, bár fogalma sem volt, miről beszél. Magnus becsukta mögöttük az ajtót, aztán megállt előtte, elzárva a kijáratot. Whiskyvel kínálta őket, de Sally tudta, hogy nem szabad elfogadniuk. Akármit is beletehetett, nem? Elővette a táskájából a bort, mosolygott, hogy megbékítse az öregembert, és fecsegett tovább.

Fel akart állni, de Magnusnál kés volt, egy fekete nyelű, hosszú pengéjű, hegyes kés. Azzal vágta föl az asztalon lévő süteményt.

– Mennünk kell – mondta Sally. – A szüleim el sem tudják képzelni, hol lehetek.

A másik kettő azonban mintha nem is hallotta volna. Sally elszörnyedve nézte, ahogy Catherine kinyújtja a kezét, elvesz egy szelet süteményt, és a szájába tömi. Látta a morzsákat a száján és a fogai között. Az öregember ott állt mellettük, késsel a kezében.

Sally akkor vette észre a madarat a kalitkában, amikor a menekülés útját kereste.

– Az mi? – kérdezte hirtelen. Kiszaladtak a szavak a száján, mielőtt megállíthatta volna őket.

– Holló. – Az öregember mozdulatlanul állt, Sallyt nézte, aztán a kést vigyázva az asztalra tette.

– Nem kegyetlenség bezárva tartani?

– Eltörött a szárnya. Akkor sem repülne el, ha kiengedném.

Sally azonban nem hallotta az öregember magyarázatát. Arra gondolt, hogy őket is itt fogja tartani a házban, be fogja zárni őket, mint a kegyetlen csőrű, sérült szárnyú fekete madarat.

Ekkor Catherine felállt, kezéről leverte a morzsát. Sally is felállt. Catherine olyan közel ment az öregemberhez, hogy akár meg is érinthette volna. Magasabb volt Magnusnál, lenézett rá. Sally egy szörnyű pillanatig attól félt, hogy meg akarja pusztítani az arcát. Ha Catherine megpusztítja, akkor neki is meg kell. Mert ez is a kihívás része, nem? Sally legalábbis így gondolta. Azóta, hogy beléptek a házba, minden bátorságpróbának számított. Magnus nem borotválkozott meg rendszeren. Arca redőiből kemény, szürke tüskék álltak ki. Sárgák és nyálasak voltak a fogai. Sally arra gondolt, hogy inkább meghal, mint hogy hozzáérjen.

De elszállt a pillanat, máris kint voltak a házból, és úgy nevettek, hogy Sally azt hitte, összepisili magát, vagy elterülnek

egy hóbuckán. Amikor a szemük újra hozzászokott a sötétséghez, már nem volt rá szükség, hogy az elemlámpával világítsák meg az utat. Előbújt a félhold, így könnyen hazataláltak.

Catherine-éknél minden csendes volt. Az apját nem érdekelte a szilveszteri mulatozás, korán lefeküdt.

– Bejössz? – kérdezte Catherine.

– Inkább nem. – Sally biztosra vette, hogy ezt a választ várja tőle. Néha nem tudta eldönteni, mit gondol Catherine. Máskor meg pontosan tudta. Most éppen tudta, hogy Catherine nem akarja, hogy bemenjen.

– Jobb lesz, ha itt hagyod az üveget. Tüntessük el a bizonyítékot!

– Aha.

– Nézlek, amíg haza nem érsz.

– Nem kell.

De Catherine ott maradt, nekidőlt a kert falának, és figyelte, ahogy távolodik. Amikor Sally hátrafordult, még mindig ott állt.

Harmadik fejezet

Ha Magnusnak alkalma nyílt volna rá, mesélt volna a lányoknak a hollókról. Mindig is éltek hollók a birtokon, és kamaszkora óta szívesen elnézte őket. Néha mintha játszottak volna. Keringtek és kergetőztek az égen, mint az egymást játékból üldöző kisfiúk, aztán behúzott szárnyal zuhanórepülésbe kezdtek. Magnus átérezte, milyen izgalmas lehet, ahogy süvít mellettük a levegő, a zuhanás sebessége. Aztán felrepültek a zuhanásból, és olyan hangjuk volt, mintha nevettek volna. Egyszer látta az országút oldalában, ahogy a hollók a hátukon csúsztak le egymás után a hóban, pont, mint amikor a fiúk a tobogánjukon száguldottak a postahivatalból, amíg az anyjuk rájuk nem kiabált, hogy tünjenek el Magnus házatól.

Máskor viszont nem létezett a hollónál kegyetlenebb madár. Magnus egyszer tanúja volt, ahogy kicsipkedték egy beteg újszülött bárány szemét. Az anyajuh fájdalmasan és dühösen bégetett, de nem zavarta el őket. Magnus sem. Meg sem próbálta. Nem bírta levenni róluk a szemét, ahogy csőrükkel döfködtek és tépdestek, karmos lábuk vérben tapicskolt.

A szilvesztert követő napokban egyfolytában Sallyn és Catherine-en járt az esze. Látta őket maga előtt, amikor reggel felébredt, és késő este, amikor a tűz mellett a székében szunyókált, róluk álmodott. Azon tűnődött, vajon mikor jönnek megint. Nem áltatta magát azzal, hogy újra meglátogatják, csak nem bírta elviselni a gondolatát, hogy többet nem beszélhet velük. A szigeteket azon a héten végig hó és jég borította. Olyan heves hóviharak tomboltak, hogy nem látta az utat az ablakából. Apró pelyhekben hullott a hó, és amikor a szél felkapta őket, tekeredtek és csavarodtak, mint a füst. Aztán elállt

a szél, kisütött a nap, és úgy vakította a szemét a visszaverődő fény, hogy hunyorognia kellett, ha látni akarta a kinti világot. Láta a kék jeget a földnyelven, a hóékét, ahogy utat vágott a főúttól, meg a postajáratot, de a szép lányokat nem látta.

Egyszer megpillantotta Mrs. Martint, Sally anyját, a tanítónőt. Éppen kilépett az iskolaépület ajtaján. Vastag prém-szegélyes csizmát viselt a lábán. Rózsaszínű dzsekije csuklyáját a fejére húzta. Sokkal fiatalabb volt Magnusnál, de úgy öltözött, mint egy öregasszony, gondolta. Vagy legalábbis mintha nem érdekelné, hogy néz ki. Nagyon alacsony nő volt, és úgy mozgott, mint akinek sürgős dolga van, mint aki nem fecse-relheti az idejét. Magnus figyelte, és hirtelen megijedt, hogy Mrs. Martin hozzá igyekszik. Talán rájött, hogy Sally nála járt szilveszterkor. Elképzelte, ahogy jelenetet rendez, ordít vele, olyan közel tolja az arcát, hogy Magnus érzi a leheletét, érzi, ahogy kiabálás közben összeköpködi az arcát. *Ne merészeljen a lányom közelébe menni!* Egy pillanatra összezavarodott. Elképzelte csak, vagy megtörtént? De Mrs. Martin nem jött fel az emelkedőn a háza felé. Az ellenkező irányba tartott.

A harmadik napon elfogyott a kenyér és a tej, a zabkeksz és a csokoládés sütemény, amit a teájához szeretett enni. Be-ment Lerwickbe a busszal. Nem szívesen jött el otthonról. Lehet, hogy akkor jönnek a lányok, amikor ő éppen távol van. Elképzelte őket, ahogy nevetve, csúszkálva felkapaszkodnak a domboldalban, kopogtatnak, de senki sem nyit ajtót. Az volt benne a legrosszabb, hogy sosem fogja megtudni, jár-tak-e nála. Olyan keményre fagyott a hó, hogy nem látszottak meg rajta a lábnyomok.

Magnus ismerte az utasok többségét, akik már a buszon ültek, amikor ő felszállt. Némelyikkel együtt járt iskolába. Például Florence-szel, aki a nyugdíjazása előtt a Skillig Hotelben dolgozott szakácsnőként. Mondhatjuk, hogy fiatal korokban

barátok voltak. Florence csinos lány volt, és jól táncolt. Egyszer táncmulatságot tartottak Sandwickben a közösségi házban. A Eunson fiúk játszottak, és jött egy rész, amikor egyre gyorsabb lett a ritmus, és Florence megbotlott. Magnus elkapta, egy pillanatra magához ölelte, aztán Florence nevetve elfutott a többi lányhoz. Beljebb a buszban látta még Georgie Sandersont, akinek megsérült a lába egy balesetben, és nem tudott többet halászni járni.

Magnus azonban olyan helyre ült le, ahol magában lehetett. Senki sem szólt hozzá, még csak tudomást sem vettek róla. Ez mindig is így volt. Megszokás. Alighanem észre sem vették. A sofőr a legmagasabb fokozatra állította a fűtést. Dőlt a forró levegő az ülések alól, leolvasztotta a havat mindenki csizmájáról, és a víz közepén, az ülések közötti folyosón folyt, előre vagy hátra, attól függően, hogy lejtőn vagy emelkedőn haladt a busz. Az ablakokra lecsapódott a pára, ezért Magnus csak onnan tudta, hogy le kell szállnia, hogy mindenki más is leszállt.

Lerwickből zajos város lett. Gyerekkorában mindenkit ismert, akivel az utcán összetalálkozott. Manapság még télen is tele volt idegenekkel és autókkal. Nyáron ennél is rosszabbra fordult a helyzet. Akkor turisták is jöttek. Aberdeenből hozta őket az előző este induló komp, és úgy pislogtak, bámészkodtak, mint akik állatkertbe vagy esetleg egy másik bolygóra érkeztek, forgatták a fejüket jobbról balra, és balról jobbra. Néha hatalmas tengerjáró hajók úsztak be a kikötőbe, megültek a vízben, és az épületek fölé tornyosultak. Az utasok egy órára elfoglalták a várost. Lelkes arccal és harsány hangon szállták meg, de Magnus érezte, hogy csalódással töltötte el őket, amit találtak, mintha a város nem váltotta volna be a hozzá fűzött reményeiket. Tömérdek pénzt fizettek az utazásért, és

úgy érezték, hogy átverték őket. Lehet, hogy Lerwick mégsem különbözött eléggé azoktól a helyektől, ahonnan ők jöttek.

Ezen a délelőttön nem ment be a központba, hanem már a város peremén lévő szupermarketnél leszállt a buszról. Két vadlúd körözött a befagyott Clickimin Loch tó fölött, nyitott vízfelületet kerestek, ahová leszállhatnának. Az ösvényen egy kocogó a sportközpont felé futott. Magnus általában élvezte a szupermarketet. Tetszettek neki az erős fények és a színes feliratok. Csodálta a széles folyosókat és a teli polcokat. Itt senki sem háborgatta, senki sem ismerte. A pénztárosnő néha barátságos megjegyzést tett arra, amit vásárolt. Magnus ilyenkor visszamosolygott rá, és eszébe jutott, milyen volt, amikor még mindenki barátságosan köszöntötte. A vásárlás végeztével átment a kávézóba, hogy megajándékozza magát egy bögre tejeskávával és valamilyen édességgel – sárgabarackos-vaníliás süteménnyel vagy egy szelet csokoládétortával, ami annyira ragadt, hogy kanállal kellett ennie.

Aznap sietett. Kávéra nem volt idő. Az első busszal haza akart menni. A megállóban állt, a lábánál két szatyorral. Sütött ugyan a nap, de finom, porcukorszerű hó kavargott. Belepte a dzsekijét és a haját. Ez alkalommal ő volt az egyetlen utas az egész buszon. Hátról ült le.

Catherine húsz perccel később, az út felénél szállt föl. Magnus nem is vette rögtön észre. Letörölt egy kerek foltot a párás ablaküvegen, és azon keresztül bámult kifelé. Észlelte, hogy megáll a busz, de máshol járt az esze. Aztán valami arra készítette, hogy előreforduljon. Talán a lány hangja, amikor jegyet váltott, bár Magnus igazából nem is hallotta. Ő arra gondolt, hogy talán a parfümje, az az illat, ami szilveszter éjszakáján Catherine-nel együtt beszivárgott a házába, de az nem lehetséges, vagy mégis? Nem érezhette olyan messziről. Beleszagolt

a levegőbe, de csak a dízel és a nedves gyapjú szaga csapta meg az orrát.

Nem számított rá, hogy Catherine tudomást vesz róla. Beérte azzal az izgalommal, hogy látja. Mind a két lány tetszett neki, de Catherine jobban elbűvölte. Ott voltak még a hajában a kék csíkok, de most hosszú, nagy, sűrű kabátot viselt, amely majdnem a bokájáig ért, és nedves, itt-ott sáros volt az alja. Kézével kötött sálja élénkpiros volt, mint a friss vér. Fáradtnak látszott, és Magnus kíváncsi lett volna, kit látogatott meg. A lány nem vette észre, lerogyott az első ülésre, mintha túl nagy energiát igényelt volna, hogy beljebb haladjon a buszban. Magnus nem nagyon látta onnan, ahol ült, de úgy képzelte, hogy lehunyta a szemét.

Ugyanabban a megállóban szálltak le. Magnus előreengette, de úgy látszott, hogy még akkor sem ismerte föl. Hogyan is ismerhette volna? Neki minden öregember egyforma, ahogy Magnus is egyformának látta az összes turistát. De a lépcső aljában megállt, meglátta, és rájött, ki ez az öregember. Lassan elmosolyodott, és nyújtotta a kezét, hogy lesegítse a buszról. Gyapjúkesztyű volt rajta, ezért Magnus nem érezte a bőrét, mégis beleborzongott az érintésbe. Meglepte a teste reakciója, és remélte, hogy a lány nem veszi észre az izgatottságát.

- Jó napot – szólalt meg Catherine cukorsziruphangján.
- Elnézést a múltkori miatt. Remélem, nem zavartuk.
- Egyáltalán nem. – Magnus hangja elfulladt az izgalomtól. – Örültem, hogy meglátogattatok.

Catherine úgy vigyorgott rá, mintha Magnus valami vicceset mondott volna.

Egy ideig csendben sétáltak. Bárcsak tudta volna, mit mondjon. Érezte, hogy úgy zúg a vér a fülében, mint ami-

kor egyelés közben túl sokáig hajol a napon a tarlórépa fölé, és zihálva szedi a levegőt.

– Holnap kezdődik az iskola – szólalt meg váratlanul Catherine. – Vége a szünetnek.

– Szeretsz iskolába járni? – kérdezte tőle Magnus.

– Nem nagyon. Dögunalom.

Nem tudta, mit mondhatna erre.

– Én se szerettem az iskolát – bökte ki végül, aztán megkérdezte, hogy legyen még miről beszélniük: – Hol jártál ma délelőtt?

– Nem ma, hanem tegnap este. Az egyik barátomnál. Buli volt. Elhoztak kocsival a buszmegállóig.

– Sally nem ment veled?

– Nem, őt nem engedték el. Nagyon szigorúak a szülei.

– Jó buli volt? – kérdezte Magnus, mert őszintén érdekelte. Ő nem sok buliban járt.

– Hát... – kezdte Catherine. – Tudja...

Magnusnak úgy tűnt, hogy a lány folytatná. Az az érzése támadt, hogy akár még valami titkos dolgot is elárulna neki. Elértek oda, ahol a férfinak le kellett térnie az útról, hogy a domboldalon fölkapasson a házához. Megálltak. Magnus várta, hogy a lány folytassa a mondatot, de csak állt. Most nem volt színes a szemhéja, de most is ki volt húzva feketével, csak már szétkenődött, mintha egész éjszaka rajta lett volna. Magnus végül kénytelen volt megtörni a csendet.

– Nincs kedved bejönni? – kérdezte. – Iszunk egy korty whiskyt, hogy ne fázzunk. Vagy inkább teát kérsz?

Egy pillanatig sem gondolta, hogy Catherine elfogadja a meghívást. Jól nevelt gyerek volt. Ez látszott rajta. Biztosan megtanították rá, hogy ne menjen be egyedül idegenek házába. A lány ránézett, mérlegelte az ajánlatot.

– Korán van még a whiskyhez – jegyezte meg.

– Akkor esetleg teát? – Magnus érezte, ahogy szétterül a képén az az ostoba vigyor, amellyel mindig annyira felbőszítette az anyját. – Iszunk egy teát, és eszünk hozzá csokis kekszet.

Azzal el is indult az ösvényen a ház felé, mert biztosra vette, hogy a lány utána megy.

Sose zárta kulcsra az ajtaját. Kinyitotta, és félreállt, hogy előreengedje Catherine-t. Amíg a lány leverte a csizmáját a lábtörlőn, ő körülnézett. Csend volt mindenütt. Senki sem járt kint. Senki sem látta, hogy ez a szépséges teremtmény meglátogatja. Az ő kincse volt, a holló az ő kalitkájában.